

Sasvim obični čitatelji

Ljudi moji, čini li se vama, kao što se meni čini, kako je sve manje čitatelja? Ne računam one koji u letu, uz kavicu ili čekajući autobus, prelete naslove dnevnih novina koje su i same, Bože me sačuvaj, takvom konzumiranju prilagođene. Mislim na *obične* čitače knjiga. Debljih ili tanjih, manje ili više zahtjevnih... pravih, pravcijatih knjiga. Ili slikovnica, ako je u pitanju neodrasla populacija. Takvih, *običnih* čitatelja je sve manje.

Zaključak ne donosim na temelju egzaktnih znanstvenih istraživanja – lakonski se zadovoljavam slučajnim odabirom osoba u mojem, manje-više, najbližem krugu.

Poznata je stvar da se nitko 'nije učen rodio', osim tu i tamo pokojeg samozatajnog pripadnika kruga 'rođenih s malom maturom' na koje mi se uopće ne da trošiti pisanu riječ, te da se navika čitanja, kao i ljubav prema pisanoj riječi (čitaj: knjizi), treba stjecati odgojem i učiti. I to od najranije dobi! Odgojiti osobu kojoj bi pisana riječ bila kao zrak ili voda, nasušna potrebitica, za mene je pitanje odgajateljske kompetencije – a ja se bojim se da sam vam tu potpuno omanula. Istina, nisam u stanju potpuno sagledati pravo stanje stvari, tj. koliko sam osobnim utjecajem pridonijela stvaranju pravih čitatelja ili koliko mrzitelja školske lektire i knjižurina svake vrste tijekom svoje dugogodišnje odgajateljske prakse, ali imam uvid u nedavnu prošlost. Dapače, proces odgoja je još u tijeku pa o tome mogu zboriti iz prve ruke.

Dakle, moj unuk, osmogodišnjak, unatoč mojim nadljudskim naporima

– čitanju otkad je progledao, čitanju prije i poslije spavanja, čitanju u, na i pri – pasionirani je čitatelj stripova. Svake vrste. Što gore, to bolje! To i nije tako loše u odnosu na njegovu trogodišnju sestricu koja slikovnice koristi u svekolike svrhe, na primjer kao tacnu za serviranje čaja.

Kad napokon i pristane na čitanje, otima mi odabranu i kaže:

- Ja ću!

Pa doda: - Sama!

A zatim, valjda nekog (da mi je znati koga?) oponaša:

- Bla, bla, bla...

U posljednje vrijeme, čujem, dopušta svom bratu, već spomenutom osmogodišnjaku, čitanje prije spavanja. U sadržaj ne ulazim, sve sam skromnija u očekivanjima. Kampanja odgoja budućih čitatelja još nije završila, ne predajem se lako. Slikovnice u čijem sam stvaranju sudjelovala nekako su, kako-tako, prošle provjeru. Niko ih je čitao kad je bio mali, Belu uopće ne zanimaju, za priče u Smibu ne žele niti čuti. Doći će i njihovo vrijeme, kaže Niko, a meni ostaje da čekam praunuke u nadi da ništa nije uzaludno, pa čak niti moje sumnje u svemoć odgojnog utjecaja.

U nešto sam ipak jako sigurna, a to je da odnos mojih unuka prema slikovnici ni u kojem slučaju nije određen izborom kategorije ili kvalitetom ponuđenog im štiva. Njima su, kao i svim modernim klincima, draži drugi mediji! Film i televizija!

I na kraju, dragi ljubitelji moje pisane riječi, imam neodoljiv poriv da vas nešto priupitam. Odgovorite sami sebi!

- Sjećate li se vama najdraže slikovnice iz djetinjstva?
- U čemu je bila njezina draž?
- Kad ste zadnji put pročitali neku knjigu?
- Cijelu?
- Čitaju li vaša djeca? Rođena?
- Jeste li član neke knjižnice i čitaonice?
- Kupujete li knjige?
- Nije li jeftinije 'skinuti' film?

U nadi za bolje sutra slikovnici, knjizi i pisanoj riječi općenito, voli vas i grli vaša Marica!

iz maričinog kuta

